

Творці краси з металу

У всі часи коваль був поважною людиною. Адже підкова, що висить над дверима хати на щастя, і меч, яким цей дім захищали від ворога, це майстерна робота людини з молотом у руках. Здавалося б, у 21 столітті ця професія мала б втратити своє значення. Але ж ні. Вчать ковальській справі й нині. Нещодавно на виставці народно-ужиткового мистецтва в Сарненському історико-етнографічному музеї з цікавістю оглянув ковані вироби Володимира КРУГЛИКА з с. Глушиця. То ж захотілося познайомитися з майстром ближче, побачити, як з'являються на світ оригінальні речі з металу. Як з'ясувалось, коваль ще досить молода людина. Володимир скромно каже, що виготовляє вироби не сам, а разом з двоюрідним братом Олександром, який мешкає з родиною в сусідньому селі Ляхчі. Про себе ж розповів коротко. Після закінчення у 1998 році школи, навчався в Дубровицькому ПТУ-6 за спеціальністю електрозварник. Згодом працював на Сарненському ремонтно-механічному та заводі мостових технологічних конструкцій. Звідти пішов до війська. Служив у Київській області. Був командиром відділення зв'язківців. Після служби повернувся на СЗМТК. За хорошу роботу має грамоти. Але з часом на підприємстві настали не прості часи, то ж довелося їхати на заробітки. Працював Володимир на будовах Київської області. В основному виконував зварювальні роботи. Як приклад, каже, виготовляли металевий каркас ринку в Боярці. Одного разу брат, до речі, за професією столяр, запропонував роботу в кузні.

У Поліському районі, що на Київщині, під керівництвом коваля з 15-річним стажем Івана Григоровича почали брати освоювати нову для них професію. І вже через півтора року Володимир керував бригадою з 5-ти фахівців, які взаємозаміняли один одного на будь-яких операціях під час виготовлення замовлень. А робили вони ковані ворота, решітки, огорожі, балконні перила та інвентар до камінів. А ще з під їх умілих рук вийшли підвазонники, рами для дзеркал.

Минулого року повернувся Володимир Круглик додому. Але без діла не сидить. Демонструє свою пристосовану міні-кузню. У невеликій металевій конструкції розпалює дрова. За допомогою пирососа роздуває жар до високої температури. У цьому горнилі розігрівають металеві заготовки, над якими брати вже працюють молотками, вигинають і скручують. Потім з напівфабрикатів створюють отож до цього підвазонника, що на фото, витвори мистецтва. Виготовили по декілька таких виробів собі й родичам. Але в селі до коваля й електрозварника звертаються і в буденних справах: комусь треба підремонтувати плуга чи борону, інший сільгоспінвентар. Брати не відмовляють односельцям.

Ось так електрозварник Володимир і столяр Олександр стали справжніми ковачами. Та дома не засиджуються збираються знову їхати на роботу в кузню на

Київщину. Є в них до цієї нелегкої чоловічої справи хист і бажання, є й цінителі їх творчості.

Сосюк В.